

сж забравени. Едно щателно написване историята на всѣки сливенски родъ ще ни донесе удивителни резултати. Прѣвъ такъвъ опитъ е направилъ прадѣдото на д-ръ Селимински, попъ Протофанъ, но за жалость ржкописътъ е загубенъ.

Има много заселища въ сливенско, разсипването на които ний обикновенно трѣсимъ въ края на XVIII-я вѣкъ, подъ ударитѣ на даалии, капасъзи и кърджалии. Тоя периодъ е собствено край на една разбойническа епоха, турска държавническа язва, за началото на която ний не сме отишли по-далечъ отъ появяването на Пазвантоолу. По-нататкъ ще се види, че едно системно разбойничество, което е застрашавало и самитѣ турци, е било въ разгара си прѣзъ XVII-я вѣкъ и практикувано отъ малоазийски полудиви турски пришелци. Именно отъ това врѣме датира ограждането на Сливенъ съ каменна стѣна подобно на срѣд-невѣковнитѣ укрѣпления (шарамполъ). Въ тая смисълъ прѣселенци въ Сливенъ отъ Асѣнювецъ, Марковицъ или Раксво ни отнасятъ въ години доволно назадъ отъ кърджалийската епоха ¹⁾. Часть отъ клуцохорскитѣ стари поселения сж отъ Твърдица и Кортенъ (до Нова-Загора, порано Коритенъ).

За броя на първитѣ клуцохорски жители може да се сжди отъ прѣданието, че Попската Махала е била образувана най-напрѣдъ отъ деветъ кжжи. Броятъ деветъ, ако и да заема едно привилегировано положение въ нашитѣ умотворения ²⁾, показва, че първитѣ български сѣмейства, които заправятъ Клуцохора сж били малко на брой, иначе тѣ биха прѣнесли тукъ името на заселището, отъ

¹⁾ За старостъта на Клуцохоръ говори и прѣданието, че тамошнитѣ прочути скотовѣдци Дели Минковци били такива въ продължение на „400“ години. Собствено, нѣкои стари клуцохорци твърдятъ, че кварталътъ имъ е по-старъ отъ днешния Сливенъ, съ което очевидно визиратъ постепенното заселване на централния Сливенъ слѣдъ първитѣ видове на Клуцохоръ, отнисани въ петнадесетия вѣкъ.

²⁾ Ср. приказки и пѣсни за „деветъ краля“, „деветъ държави, царства“, „прѣзъ деветъ дѣла и планини“; „три“ е християнско: „трима братя“, „три сестри“ и т. н.; „12“ е сжщо християнско, отъ числото на апостолитѣ; „99“ е турско-българско: „дивиндисе и деветъ пѣнджара“ и т. н.